

kommer mig derfor, at hvis vi vedtage dette Lovforslag saaledes, som det er forelagt af den højtærede Minister, saa vil det kun være et Tidsspørgsmaal, naar disse ældre Underofficerer ville komme med deres Krav. Og naar vi nu have imødekommet Overfærgerne, hvad jeg haaber, det højtærede Ting vil gøre i alle Tilfælde, kan man ikke sige nej ad Nare, naar Sergenterne stille deres Krav. Det forekommer mig derfor, det vilde være rettest, som antydet af det ærede Medlem fra Nyborg, at vi straks gif til dette og lod samtlige faste Underofficerer faa disse Slidpenge, som ere normerede paa Finansloven til 4 Kr. 50 Ore maanedlig, tror jeg, det er for Fodfolkets Vedkommende. Jeg vil meget henstille til den højtærede Minister at tage Hensyn hertil, om det kunde lade sig gøre, at vi med det samme kunde give disse Underofficerer, som efter min Mening kunde trænge haardt til at blive støttede, denne Begunstigelse. Jeg kan for mit Vedkommende ikke se, at der deri ligger nogen sær Begunstigelse; men det saa de Herrer, som ønske Forandringen, selv være om. Jeg har hørt, at der fra en enkelt Side er rejst nogen Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at gøre dette. Der blev sagt, at det vil føre til uheldige Konsekvenser at give Underofficererne denne Begunstigelse, idet der er en Mængde Underofficerer, som ikke spare paa Skillingen; de ville gaa med en gammel Frakke, men Hæren vil ikke være tjent med, at Underofficererne gaa med Frakker, der ere lusplidte paa Albuerne. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, jeg tror, at Underofficersstanden er en lige saa selvølende Stand som enhver anden Stand her i Landet, saa jeg tror, at vi uden nogen som helst Risiko kunne give Underofficererne Lov til at holde sig med Overmundering. Gaaft vist er der i denne Stand som i alle braadne Rar; der kan ogsaa være Underofficerer, som ikke tage det saa nøje, hvorledes Klæderne ere; men det forekommer mig, at det kan der raades Bod paa fra Afdelingernes Side. Hvis der mod Forventning skulde være en enkelt Underofficer, som ikke klædte sig propert, saa kunde Afdelingschefen have det i sin Haand at afgøre, hvorvidt han skulde skaffe sig en ny Uniform, og hvis han ikke kunde det, saa kunde der jo af Lønningen tilbageholdes saa meget, at der derfor kunde skaffes ham en god Uniform. Jeg vil ikke sige Underofficererne for, at dette jævnlige forefalder, men det kunde jo ske. Jeg skal som sagt ikke forlænge denne Debat videre, men kun henstille til den ærede Minister, om det ikke er gør ligt, at det Forslag, som er stillet af det

ærede Medlem fra Nyborg, kunde blive gennemført.

Krigsministeren (Bahnsøn): Jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Jensen) som senere støttedes af det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (K. Jensen), komme med nogle Udtalelser. Jeg vil da begynde med at sige, at det ligger i Sagens Natur, at naar man kan give Overfærger den Indrømmelse, som vi tilsigte ved dette Lovforslag, saa kan man selvfølgelig ogsaa give Sergenter det; men et andet Spørgsmaal er, om det er i Hærens og de vedkommendes egen velforstaede Interesse at gaa saa vidt. Hvorvidt man skal gaa over til det, som her er foreslaaet, har for mig staaet som meget tvivlsomt navnlig paa Grund af Udtalelser, som kom fra Hærens øverste Myndigheders Side, som efter at have haft Sagen for have udtalt sig derom. Jeg har længe næret Betænkeligheder, om jeg skulde fremkomme dermed; men endelig har jeg troet at kunne gøre det. Det er forstaaeligt, at naar Sagen i det hele taget er tvivlsom i den begrænsede Form, hvori den fra først af er kommen frem, saa maa man have visse Garantier for, at den ikke misbruges, og det har man, naar man begynder med de ældste Underofficerer. Om man senere skal gaa over til Sergenter eller ikke, det maa hero paa de Resultater, man faar af den Foranstaltning, som tilsigtes ved dette Lovforslag. Det ærede Medlem sagde, at naar man først havde vedtaget dette, kan man ikke senere sige nej til de Krav, der stilles af Sergenter og med dem ligestillede. Det er imidlertid ikke Underofficererne, der stille Krav — de kunne kun antyde deres Ønsker, men Krav stille de ikke. Men selv om de udtale et Ønske, kunde man jo sige nej. Dersom Resultatet havde været uheldigt, idet det viste sig, at man derigennem hverken havde gjort Underofficererne eller Hæren nogen Tjeneste, men det modsatte, saa vilde man selvfølgelig sige nej. Det er for mig klart, at hvis man tilbød at give alle Sergenter samme Tillægs, saa gjorde man stor Synd mod en stor Mængde unge Underofficerer. Jeg kender de unge Underofficerer, og jeg ved, at man om en Mængde af dem kan sige, at det er brave, dygtige, tjenstvorige Folk; men det er unge Mennesker, som skulle leve af den knappe Lønning, og derfor trænge til at støttes. Denne Støtte bestaar blandt andet i, at der leveres dem en udmærket Mundering, hvori